

KOMUNIKAT KURII METROPOLITALNEJ W KRAKOWIE

DO WIERNYCH ARCHIDIECEZJI KRAKOWSKIEJ

Wobec Drogich Wiernych, którzy mogą czuć się zaniepokojeni pojawiającymi się w przestrzeni publicznej informacjami dotyczącymi nieodległej historii Archidiecezji Krakowskiej, pragniemy przedstawić, co następuje:

1. Archidiecezja Krakowska pozostaje bezgranicznie wdzięczna Bogu i dumna z wielkiej rzeszy stojących na jej czele przez wieki prawdziwie Bożych pasterzy, wśród których jako pierwszy jawi się Kardynał Karol Wojtyła – św. Jan Paweł II Wielki. Wiele Jego decyzji, szczególnie tych o charakterze duszpasterskim, do dziś wyznacza właściwy kierunek życia naszej diecezjalnej wspólnoty. Dług, który zaciągnęły pokolenia krakowian i Polaków, odzyskując dzięki Niemu wolność, także na arenie międzynarodowej, i godność, również w odniesieniu do właściwego rozumienia naszej cielesno-duchowej natury, możemy spłacać wdzięczną pamięcią, ukochaniem tego, co On kochał najbardziej oraz studium Jego nauczania. Wobec wszystkich, którzy nie rozumieją naszego przywiązania do św. Jana Pawła II, stwierdzamy: nie da się umniejszyć dobra, które stało się za Jego sprawą, a jedynie Bóg sam wie, ile z tego dobra pozostaje wciąż jeszcze nieodkryte w głębi naszych serc i sumień.
2. Ocena życia i działalności biskupów Kościoła, należąca w najściślejszym sensie do Stolicy Apostolskiej, była w kontekście historycznym dokonywana także w Archidiecezji Krakowskiej. Było to możliwe dzięki rzetelnej pracy specjalistów różnych dziedzin korzystających z zasobów Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie funkcjonującego zgodnie z przepisami prawa powszechnego i kanonicznego. Ta mozolna praca dużej liczby wykwalifikowanych osób była i nadal będzie podstawą krytycznych badań historycznych w oparciu o materiały źródłowe. Trudno natomiast zaobserwowane w ostatnim czasie próby nerwowego podszywania się pod pracę badaczy – w celu wyrwania podstępными metodami strzępów informacji i niefachowego ich wykorzystania – nazwać rzetelną i głęboką analizą problemu, której wszyscy oczekują.
3. Należy podkreślić, że w trakcie przeprowadzonej *ad casum* kwerendy akt personalnych kapłanów, których nazwiska pojawiają się w kontekście przypadków przestępstw seksualnych popełnianych w przeszłości we wspólnocie Archidiecezji Krakowskiej, nie natrafiono na żaden dokument mogący poświadczyć prawdziwość ciężkich zarzutów stawianych obecnie niektórym hierarchom Kościoła w Krakowie. Stwierdzenie to nie stanowi jeszcze ostatecznego werdyktu. Ma jednak z pewnością większą wartość niż tzw. dowody w postaci fragmentów akt tworzonych na potrzeby zbrodniczego aparatu komunistycznej władzy, znajdujących się w archiwach Instytutu Pamięci Narodowej.

4. W materiałach Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie uwagę przykuwają pewne okoliczności, które dowodzą niemalże wrażliwości ówczesnych przełożonych kościelnych Archidiecezji Krakowskiej na problem wykorzystywania seksualnego przez osoby duchowne, niepoznany jeszcze wtedy tak dogłębnie, jak dziś. W przypadku ks. Józefa Loranca w latach siedemdziesiątych postępowano bezzwłocznie, równoległe do Sądu Powszechnego, który go skazał, odseparowując go na całe życie od duszpasterstwa dzieci. W tym samym okresie skierowano ks. Eugeniusza Surgenta na badania psychiatryczne i psychologiczne, co wtedy nie jawiło się jeszcze wcale jako rzecz oczywista. Ostatecznie nie zezwolono mu na dalszą posługę w Archidiecezji Krakowskiej. W wielu sytuacjach podobna surowość, jednoznaczność i dyscyplina ze strony władzy kościelnej w odniesieniu do duchownych mogła stać się, jak choćby w historii ks. Anatola Boczka, powodem podejmowania przez nich prób zemsty w formie fałszywych doniesień składanych funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa.
5. Jak podkreśla się słusznie, w analizie przypadków przestępstw osób duchownych przeciw VI przykazaniu Dekalogu najwięcej uwagi należy poświęcić ofiarom ich krzywd. Bez względu na to, czy sprawca przemocy żyje, czy jest już osobą zmarłą, wspólnota Archidiecezji Krakowskiej, zainspirowana przykładem wrażliwości i troski o najsłabszych ze strony swojego najwybitniejszego w całych dziejach Pasterza, na różne sposoby stara się otaczać pokrzywdzonych niezbędnym wsparciem. Przede wszystkim, wbrew twierdzeniom krytyki, konsekwentnie realizowany jest sprawdzony już w praktyce sposób przyjmowania powiadomień o nadużyciach, a także nawiązywania kontaktu z osobami skrzywdzonymi, zapewniający im dyskrecję i fachową pomoc. Przekonani o konieczności okazywania pomocy osobom doświadczonym przemocą seksualną nie tylko ze strony osób duchownych przeznaczamy także, w ramach istniejących możliwości, znaczące środki finansowe i organizacyjne, niezależnie od osobistej odpowiedzialności sprawcy, wierząc, że z pomocą Bożą i pod troskliwą opieką ludzi życzliwych każda krzywda może zostać przebaczona i naprawiona.

Wdzięczni za każde okazane w tych dniach świadectwo wielkości św. Jana Pawła II zapraszamy, aby dać wyraz naszej wiernej miłości wobec Niego w rocznicę Jego śmierci 2 kwietnia br. pod Oknem Papieskim w Krakowie podczas tradycyjnego czuwania, które rozpocznie się o godz. 20.00.

Święty Janie Pawle II Wielki – módl się za nami!